

Obrazy Barbory Lungové připomínají s nadsázkou řečeno "postmoderní bestiář" díky své schopnosti prolínat realistické postavy s iluzorními, historicky a typově vzdálené fenomény, pokleslé a vysoké formy vyjádření. Krásní nestárnoucí Adonisové ze stránek magazínů, nebo idoly z prostředí stříbrného plátna si na nich pózují vedle všedně vyhlížejících stařenek, realistické kulisy se mísí z fantaskními poussinovskými krajinami. Vydáváme se tak na zvláštní pouť, při které na nás doléhá směsice radosti ale i postranní úzkosti. Nedotknutelná krása mládí je věčným kultem, který nám bude v první řadě od určitého věku připomínat naši vlastní pomíjivost. Pokud se zadíváme na její obrazy pozorněji, jejich vizuální kombinatorika čerpá minimálně ze tří základních vlivů. Prvním z nich jsou genderová studia. Zde ovšem obrácená naruby. Zatímco v klasickém slova smyslu se tato vědní oblast zabývá společenským postavením ženy, stereotypy, které se s její společenskou rolí spojují, utvářením jejího mediálního i historického obrazu, zde se pozornost zaměřuje na vyobrazení symbolů a atributů mužství. Ovšem není to žádná drsná škola neohrožených chlapů. Vedle nedotknutelnosti mládí, jeho výsostného postavení, pýchy a ješitnosti, se zde problematizuje napětí mezi mladostí a stářím. Toto napětí ovšem nemusí být za každou cenu postavené na protikladech, ale i na vzájemném přitahování se. Zajímavou roli sehrává i typologie vyobrazených žen. Lungová si vybírá buď přísně vyhlížející komandantky v uniformách ve srovnání k portrétu nechvalně proslulého zločince Fritzla, nebo stařenky v kontrastu s mladým kolouškem. Není v tom ovšem povrchní záměr provokovat, jako spíše zamyslet se nad společenský znevídatelnými otázkami. Může to být například téma vztahu o mnoho let starší ženy k mladšímu muži, fenomén domácího násilí a psychologického despotismu, životní pocit střední generace. Dalším důležitým vlivem, který se v obrazech Barbory Lungové objevuje, jsou časté aluze na samotnou ikonografii čerpající jak z dějin výtvarného umění a křesťanství, tak ze současné mediální kultury, ale i etnografie. Gesto Noli me tangere, čili Nedotýkej se mě, kterým Kristus promluvil k Panně Marii po svém zmrtvýchvstání, aby tak upozornil na fakt, že už není mezi živými, je zde vloženo do vizuálního slovníku obrazu, na kterém se hipsterský mladík odvrací od staré ženy a muže středních let. Na mnoha obrazech také nacházíme povědomé scény a atributy, které potrápí naše podvědomí jako výjevy důvěrné známé, ale těžce zařaditelné. Jsou to zpravidla symboly, portréty tváří a situace, které k nám masově promlouvají skrze současný, místy nesnesitelný, jazyk médií. Třetím vlivem, který umocňuje samotnou sílu námětu, je autorčin malířský rukopis. Tím, že chvílemi přechází do podoby naivistického realismu, podtrhuje působení přirozeného naturelu vyobrazených postav, ale zároveň komplikuje samotný způsob čtení obrazu. Jinými slovy, do poslední chvíle si nemůžeme být jisti, kdy se nám předkládá jižanská hravá absurdita a kdy se tato hra proměňuje v hlubší studii.

Jana Písařiková